

# Du Tử Lê

## Bước Chậm Qua Đời

Người đã thế ta còn chi tiếc nữa,  
Tình còn chi mà ta phải điên cuồng.  
Ta giận ta không thể lấy lại hồn,  
Không thể chuộc lại tình đã hiến.  
Không thể bĩ khinh người ta ca tụng,  
Không thể bôi nhọ chính mặt ta hôn.

Tình ta đẹp nên suốt đời quý báu,  
Hồn như trời nên biển rộng bao la,  
Người có thể một phút giây bán rẻ,  
Nhưng riêng ta lòng mãi mãi tôn thờ.

Trước bội bạc ta trở thành man dã,  
Móng điên cuồng, nanh vuốt muốn giương ra  
Thương cho ta không thể giết được người  
Mà quay lại cào mặt ta rướm máu.

Ôi đau đớn đã nhận chìm ta xuống .  
Như con chim ủ kín vết thương mình,  
Lần cuối cùng ta nói với nhân gian,  
Ta đắm đuối nên suốt đời ta khổ.

Ta vụng tính nên cuối cùng thua lỗ,  
Đành trở về ngủ dưới mái hiên mưa.  
Đành trở về cùng với hạt sương sa,  
Dưới hiên lạnh thấy hồn ai co quắp.

Người cũng chỉ như trăm ngàn kẻ khác.  
Sầu hai vai ta bước chậm qua đời!